

29/1/2020

dispress

Oázky pro Kašku

Kateřina Kačerovská

dramaturgyně pro animovanou tvorbu v České televizi. Vystudovala FF UK a FAMU. V České televizi se specializuje na dramaturgii animovaných seriálů a vzdělávacích pořadů pro děti.

Katko, mám hrozně ráda knížky o Anče a Pepíkovi. Mám doma pět dílů. Měla jsem velkou radost, když jsem zjistila, že existuje i seriál v televizi. Jak vůbec vzniká? Koho to napadlo?

Také mám moc ráda knížky o Anče a Pepíkovi a dlouho jsem myslela na to, že by z nich byl hezký animovaný seriál.

Myslela na to i autorka komiksů Lucie Lomová – ale v České televizi se dlouho dělaly jen animované seriály pro Večerníček a na ten se Anča s Pepíkem nehodí. Večerníček je pohádka na dobrou noc pro nejmenší děti, zatímco Anča a Pepík jsou dobrodružné příběhy pro starší děti. Pak se ale konečně naskytla možnost udělat nějaký seriál i pro starší děti a Anča s Pepíkem byli v tu chvíli jasná volba.

Vím, že jsi dramaturg. Co takový dramaturg dělá?

Dramaturg je někdo, kdo si přečte námět nebo scénář nebo se podívá na rozpracovaný film, a řekne nejen, co si o něm myslí, co mu třeba není jasné nebo ho ruší nebo mu v příběhu chybí či přebývá, ale taky poradí, jak by se to dalo vyřešit.

Napsat scénář nebo natočit film je totiž hodně těžké – autor musí myslet na spoustu věcí zároveň – na příběh, na postavy, na dialogy, na atmosféru, na herce a mnoho jiného. Sama taky píšu scénáře, a proto dobře vím, že na to všechno často jedna hlava nestačí a pomůže to s někým probrat.

Psaní scénáře – i natáčení filmu – je tak trochu jako tkaní vzorovaného koberce – musíš poodstoupit, abys ten vzorek nebo obrázek, co vytváříš, dobře viděla. Ale když nechceš od tkaní pořád odbíhat, pomůže ti, když ti někdo jiný řekne, jak vypadá – a ten někdo je právě dramaturg.

Kdo vybírá příběhy do televize?

Příběhy nám posílají většinou sami autoři, někdy ale přijdeme i my (tím myslím dramaturgy, je nás tu víc) s něčím, co jsme třeba četli a myslíme si, že by z toho byl hezký seriál. Všechny hezké příběhy ale natočit nejde (animované seriály stojí mnoho peněz) a nakonec z nich vybíráme takové, ve kterých je něco úplně nového. Prostě aby se příběhy neopakovaly – třeba aby nebylo hned několik seriálů se slonem v hlavní roli nebo ze stejného prostředí, třeba ze zoo. Poslední slovo ve výběru má ale generální ředitel České televize a ředitel Děčka.

Jak ses dostala k této práci?

Přihlásila jsem se do televize na konkurz na úplně jinou práci (kterou jsem nedostala) a při pohovoru přišla řeč na to, že se zabývám animovaným filmem a dramaturgovaním. Za nějakou dobu potom se uvolnilo místo dramaturga animovaných filmů, vzpomněli si na mě a od té doby pro Českou televizi pracuju, už je to deset let.

Na čem teď pracuješ?

Pracuju mimo jiné na dalších příbězích Anči a Pepíka. Děláme šest nových dílů, které by měly být k vidění asi za rok a půl. Těšíš se, že se budou líbit stejně jako těch prvních sedm.

Děkuju moc za rozhovor a já se určitě těším.
JoKry

Dis-book

Amulet

Knihu Amulet napsal Kazu Kibuishi. Je to v podstatě dobrodružný román podobný Harrymu Potterovi. Dočtete se o dívce jménem Emily a jejím bratrovi Navinovi. Příběh se odehrává ve vymyšleném světě jménem Aledie, kde žijí samí tajemní tvorové jako třeba temní elfové, roboti a další příšery. Potom, co Emily a Navinovi umřel táta při autonehodě, přestěhují se do tajuplného domu po pradědečkovi, který kdysi záhadně zmizel. Emily objeví v pradědečkově pracovně amulet, nasadí si ho na krk a amulet se rozzáří. V noci uslyší Navin zvláštní zvuky, co vychází ze sklepa - špššš, špššš, špššš. Jejich máma se tam jde podívat. Nakáže Emily a Navinovi: „Zůstaňte tady nahoře v bezpečí a ne ať vás napadne jít za mnou dolů!“ Vtom se ozve ze sklepa hlasitě ááááááá! Emily a Navin seběhnou dolů do sklepa a všechno začne...
Puška

O jednom z nás

Mira je super holka. Je s ní sranda a vždycky ti s něčím, co ti nejde, pomůže. Myslím, že se jí moc povedlo představení Zpátky do lesa. Mně se to představení moc líbilo a Mira krásně zahrála veverku. Jsme spolu kamarádky, ale ona je tak super, že se s ní kamarádí mnohem víc holek. V dismaně jí to moc jde a skvěle hraje. Je prostě supr.
EIVA

Kohout 1.

Kohouti bydlí
v kurvniku na
kručí nožce, dřív
byli kohouti
černí a šedí, ale
druha je nosom
obavila všemry barvosny
na kurvniky byglavelyká
jáma kam kohouti uklá-
daly vejčička která ukradly slepicím.

Lajímalo by mě
proč je na světě
vše slepic než ko-
houčů? a kolik asi
má šavry na
mísic?

Literární příloha Dispressu č. 291/2020

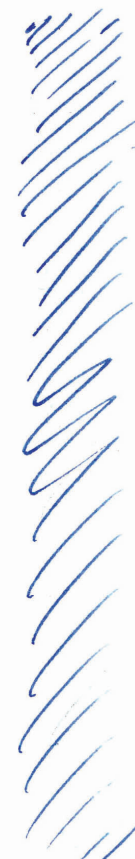
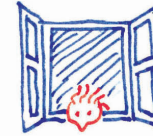
Vražda za oknem I.

Byla teplá koronavirová noc. Koukala jsem se na hororový seriál a bylo mi hrozné horko. Tak jsem šla otevřít okno, kterým vidím do dvora. Občas slyším zpívání nějakých ozralů, přicházející ze dvora vedlejšího domu. Tentokrát zpívali hodně hlasitě. I mě to docela rušilo, a to už je co říct. Tak jsem na ně koukala a vypadali příšerně. A najednou PRÁSK!!!, ozval se výstřel. Následovalo ticho...

Zírala jsem jako něco. Kdo by to mohl být? Do půlnoci zbývalo pár minut a všechna okna, až na to moje, byla zavřená. Nebo že by snad někdo byl na stromě? Vzala jsem si svůj laser a zkusila tam zasvítit. Nic...Ticho... Jen zlověstné šustění listí...

Rozhodla jsem se to prozkoumat na vlastní pěst. Šla jsem potají na dvůr, abych nevbudila rodiče. Ale venku nic nebylo, možná tak akorát velká zima a trochu smrad. Že by to bylo z mrtvoly? Hned mě napadlo, že tam ale původně pořvávalo několik lidí. Co se teda stalo s ostatními? Kde jsou? To nevím. Ale asi to pro dnešek zabalím, přece jenom už je půlnoc a já bych měla dávno spát.

Když jsem se ráno vzbudila, čekalo na mě dost nemilé překvapení. Na dvorku leželo tělo přikryté průhledným igelitem, dále tam stálo asi dvacet policistů a všech, co vykukli z oken, se ptali, jestli o té vraždě něco nevědí. Chvilku jsem váhala, jestli jim mám říct, co vím, ale v tu chvíli se vzbudili rodiče a ptali se, co se jako děje. Řekla jsem jim, že se zde v noci stala vražda.

Najednou jsem viděla jednoho policistu, jak drží megafon a volá do něj: „Prosím, kdyby někdo něco věděl, tak ať to řekne.“

Přemýšlela jsem, jestli to má opravdu říct... A rozhodla jsem se že asi jo.

„Dobrý den, můžu něco říct?“

„A co, holčičko?“ zeptal se policista.

Odpověděla jsem mu, že jsem včera vykukla z okna a slyšela ten výstřel.

Policista řekl: „Dobře. Tak aspoň víme, že to byla střelba.“

„A co se tady stalo?“ zeptala jsem se.

„Díky tobě víme, že to byla střelba.“

Panebože, vždyť je na první pohled vidět, že má prostřelenou hlavu, to je ten policista tak tupej nebo co?!

„Za chvíli přijede doktor a my budeme moct zjistit víc. A možná i chytout pachatele.“

Doktor skutečně dorazil asi za půl hodiny. Ohledával tělo, ale najednou někdo skočil ze střechy protějšího domu. Neviděla jsem mu do obličeje, protože měl roušku a černé brýle. Bylo mi jasné, že to je nejspíš vrah. Už u něj byli policisté i doktor, který řekl, že ten muž je mrtvý.

A vrchní policista prohlásil do megafonu: „Vrahem je tento muž. Jmenuje se...“

„PÍP! PÍP!! PÍP!!!“ ozval se budík.

Trhla jsem sebou a najednou mi došlo, že to byl jenom sen a že jsem asi u toho seriálu usnula.

RuNin

Otázky pro dědu

Pepi, odpovědi na Tvé otázky by vydaly na celou knihu! Zkusím to co nejstručněji, ale asi to moc nepůjde.

Dědo, jak Tě napadlo založit si právě nakladatelství? Jak se jmenuje a proč?

Jako kluk jsem rád a hodně četl. Jeden z nejlepších dáreků k Vánocům pro mě byla kniha. Moje teta byla navíc velká čtenářka, a tak mi ze své knihovny vždy vybrala nějaké zajímavé knihy. Když jsem je přečetl, připravila další... Ale to čtení bylo většinou až večerní záležitost, protože přes den jsem byl venku – kolo, fotbal, hry, hokej, lyžování... Knihy jsem rád četl i jako dospělý, a když byla po roce 1989 možnost založit nakladatelství, tak jsem to zkusil. Navíc jsem měl kamaráda, který začínal provozovat malou tiskárnu a ten mi v začátcích také pomohl. Název START jsem mu dal i proto, že s každou novou knihou něco tzv. startuje, začíná.

Na Tvých webových stránkách jsem zjistila, že jsi ho založil 21. 11. 1990. Je to náhoda, že má zrovna tehle den moje mamka (Tvoje dcera) narozeniny?

Datum založení je šťastná shoda. Tímto dnem mi Ministerstvo kultury ČR udělilo nakladatelskou koncesi. To znamená, že jsem mohl začít vydávat knihy. Tvoji mamince bylo 12 let!

Dědo, baví Tě Tvoje práce? A jak knížka vlastně vzniká?

Vždy je důležité, aby Tě práce bavila a je úplně jedno, jakou profesi děláš. Než kniha nějaký autor napsal rukopis knihy - a je jedno jestli je to pohádka, román, cestopis nebo kniha o bylinkách. Rukopis potom nabídne nějakému nakladatelství. Pokud se jim rukopis líbí, tak s autorem uzavřou nakladatelskou smlouvu o vydání knihy. Potom následuje gramatická a odborná korektura, kterou udělá odborný redaktor. Potom následuje později v grafickém studiu tzv. zalomen. Zlom textu - je výraz pro úpravu stránek knihy, fotografie, tak se musí také upravit a připravit pro tisk. Pro každou knihu je důležité i obálka. Víš sama, že některá obálka Tě zaujme víc a některou lehce přehlédneš. Návrh ještě jednou připravenou knihu přečte její autor. Pokud je vše v pořádku, knihu v tiskové návrhu nakladatelství. To musí také tiskárně, redaktorům, výtvarníkům a grafickému studiu za jejich práci zaplatit. Stejně potom i autorovi.

Hotová kniha putuje do knižní distribuce, která ji rozveze do jednotlivých knihkupectví, která si je objednala. Důležité pro každou novou knihu je, aby se o ní čtenář dozvěděl. Proto se dělají i autogramiády, kde nakladatelství a autor novou knihu představí. Na několika si už také byla.

Už se stalo, že jsi někomu knížku nevydal? Jak ses u toho cítil?

344

redaktor

I když si velice vážím každého, kdo mi nějaký rukopis nové knihy připravil, tak bohužel není možné všem vyhovět. Jak už si z předchozí odpovědi pochopila, tak vydání knihy je finančně hodně náročné. Každé nakladatelství se navíc zaměřuje na určitou oblast literatury. Někdo vydává pouze romány nebo detektivky. Takže když mi někdo například nabídne rukopis knihy o cestování po Africe, tak mu doporučím, aby oslovil nějaké nakladatelství, které se věnuje cestopisům. Dnes už navíc existují tiskárny, kde si může autor nechat vytisknout knihu sám. A to třeba jenom v deseti kusech pro své přátele a známé.

Jakou máš nejradši knížku, kterou jsi vydal? A kolik jich vlastně dohromady bylo?

Rád mám všechny knihy, které jsem vydal. Je to i tím, že s autory, se kterými dlouho spolupracuji, už jsme i přátelé. I teď se těším na první otevření nově vytištěné knihy i na vůni tiskařské barvy. Počet knih - titulů je přes osmdesát. V tomto čísle nejsou samozřejmě započítány dotisky. Těch už bylo mnohem víc. Základní informace o knize najdeš většinou až na konci knihy. Této stránce se říká tiráž, ze které se dozvíš, kdo knihu napsal, které nakladatelství ji vydalo. Je tam také uvedeno, že je to například první vydání, ale třeba i dvacátý dotisk. Znamená to, že o knihu mají čtenáři zájem, a když už jich mají v knihkupectví málo, tak ji nakladatelství nechá znovu vytisknout, aby si ji mohli další koupit. Nejvíce dotisků z knih, které jsem vydal mají tituly Sám sobě doktorem a Co jíst, když...

Vím, že se zaměřuješ na knížky o zdravém životním stylu. Jaké další u Tebe najdeme?

Máš pravdu, že zdravému životnímu stylu a bylinám se věnuji nejvíce. Velice rád jsem vydával i knihy Pavla Toufara, které byly zaměřeny na tajemnou českou krajinu. To byl i název celé ediční řady. Bylo to takové zajímavé putování historií různých oblastí naší republiky.

Dědo, jaké knížky rád čteš? Už jsi někdy vydal dětskou knížku?

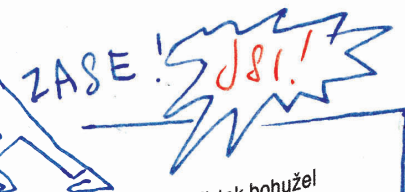
Rád si přečtu literaturu faktu. Třeba právě knihy Pavla Toufara. Mám rád i dobré detektivky. Rád si přečtu knihy, které jsem vydal. V každé najdeš nějaké poučení, radu, informaci. No a všechny knihy, které jsem nevydal a je to hlavně proto, že se zaměřuji na jinou oblast vydávání. Dětskou knihu jsem nevydal a je to hlavně proto, že se zaměřuji na jinou oblast vydávání. A dětské knihy vydávají jiná nakladatelství.

Četl jsi mamce, když byla malá?

Mamce i Tvé tetě Veronice jsem četl hlavně pohádky před spaním. Jsem rád, že obě rády čtou. To platí i Tobě a Rozárce.

Snad se mi podařilo na Tvé otázky odpovědět. Měj se hezky.
Z Benešova zdraví děda
s dědečkem si na dálku v korona době povídala

ilustrátor

345

grafik